בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ו', י"ז בכסלו** תשס"ג (**22 בנובמבר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, בעצרת האו"ם, **הצביעו על חלוקת ארץ-ישראל לשתי מדינות** – האחת יהודית והאחת ערבית, אור ליום טו"ב= **י"ז בכסלו**, תש"ח (1947-5708), [=כ"ט בנובמבר למניינם].
הצעות שהוצעו לפתרון הסכסוך היהודי-ערבי בתקופת המנדאט הבריטי דיברו על חלוקת ארץ-ישראל לשתי מדינות. לראשונה, העלתה הצעה כזו **ועדת פיל** בשנת 1937. הוועדה נשלחה ארצה שנה לפני-כן בשל מאורעות הדמים שפרצו בארץ. בהצעתה היה ליהודים לקבל את צפון הארץ ורצועת החוף. וייצמן ובן-גוריון צידדו בחלוקה. אולם, הקונגרס הציוני ה- 20 דחה את התכנית הזאת, אבל לא את עצם הרעיון של חלוקת הארץ. גם הערבים דחוה. לאחר מלה"ע ה-II, ועדת חקירה אנגלו-אמריקאית הציעה להשאיר 2 חמישיות של הארץ, ובכללן גם את ירושלים, בידי שלטון בריטי עליון, ואילו את יתר 3 החמישיות לחלק לשתי אוטונומיות, יהודית וערבית. שני הצדדים דחוה. לבסוף, כאמור, התקבלה ההצעה - ע"י האו"ם - להעניק לכל צד שלושה אזורים נפרדים, ללא רצף טריטוריאלי ביניהם, ולהשאיר את ירושלים כעיר בינלאומית. היהודים הסכימו להצעה בדיעבד, ואילו הערבים השיבו עליה במלחמה.

גם בלקסיקון היהודי ישנו מונח של "**חלוקת הארץ**" אך במובן אחר לגמרי...
חולקה הארץ בין 12 שבטי ישראל לאחר כיבושה: **"והתנחלתם את הארץ בגורל למשפחותיכם, לרב תרבו את נחלתו ולמעט תמעיט ...למטות אבותיכם תתנחלו."**[במדבר ל"ג 54]
החלוקה אכן נערכה לאחר הכיבוש, כמסופר בספר יהושע [פרקים י"ג- כ"א][לקסיקון מן המסד ...]

~~~

בפתח פרשת "**וישלח**" [בראשית ל"ב 3- ל"ו 43] שנקרא השבת, מתואר המפגש בין יעקב לעשיו, עם שובו של יעקב לארץ לאחר שהייה של 20 שנה בנכר אצל לבן, חמיו. לפני פגישה זאת, יעקב נאבק עם מלאך, שרו של עשיו לפי חז"ל, שהופיע אליו בצורת אדם. בסיום מאבק זה, בעלות שחר היום, **"וירא** [המלאך] **כי לא יכול לו... ויאמר שלחני כי עלה השחר, ויאמר לא אשלחך כי אם תברכני."** [שם ל"ב 26- 27] אומר על כך הרש"ר הירש:
=יריבו של יעקב יכול להילחם רק בעוד לילה פרוש על הארץ; ואכן, כל עוד הלילה שולט, נראים הדברים שהוא – גם אם אינו מנצח – הרי ידו על העליונה. אך בשעה שהשחר מאיר, מתגלה היפוכו של דבר, ויעקב הוא "בעל הדעה", הקובע את סיום המלחמה. והתנאי שהוא קושר לסיום המאבק, מטרת המאבק כולו, הינו: **ההכרה שיעקב ראוי לברכה** וסיוע, ולא לאיבה ושנאה. ואכן, רק בהכרה זו ימצאו גם הגויים ברכה לעצמם, ותתגשם ההבטחה: **"ונברכו בך כל משפחות האדמה ובזרעך."** [שם כ"ח 14] כל אותו לילה, אומר יעקב, התקפת אותי, ראית בי מכשול שלסילוקו והשמדתו יש לשאוף במאבק בלתי-פוסק. עתה, משהאיר השחר, אתה מתייאש אך אני לא ארפה מהמאבק, עד שלא תעניק לי ברכה והכרה. מטרת ההיסטוריה איננה לאלץ את יעקב להיטמע בין הגויים, כי אם להיפך: להביא את הגויים לכלל ההכרה, שאושרם הם קשור באותו עקרון, שיעקב דבק בו תוך כל

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 16^{17} **יום נעים ושמח ושבת שלום!**

צאת השבת (ב"ש): 17^{14}

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.
~~~

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ו', י"ז** ב**כסלו** תשס"ג (**22** ב**נובמבר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

המלחמות; אליו ישאפו גם הם בהכנעה, אותו יקדמו בכל האמצעים שברשותם, ואכן – רק בו יראו את מטרתם היחידה.=

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 16[17]

יום נעים ושמח ושבת שלום!

צאת השבת (ב"ש): 17[14]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.